NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

We hebben iets leuks voor in de trein!

Op ns.nl/publieksprijs vind je miniboekjes van alle 6 genomineerden voor de NS Publieksprijs.

NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

Deze boeken maken dit jaar kans op de NS Publieksprijs voor Boek van het Jaar.

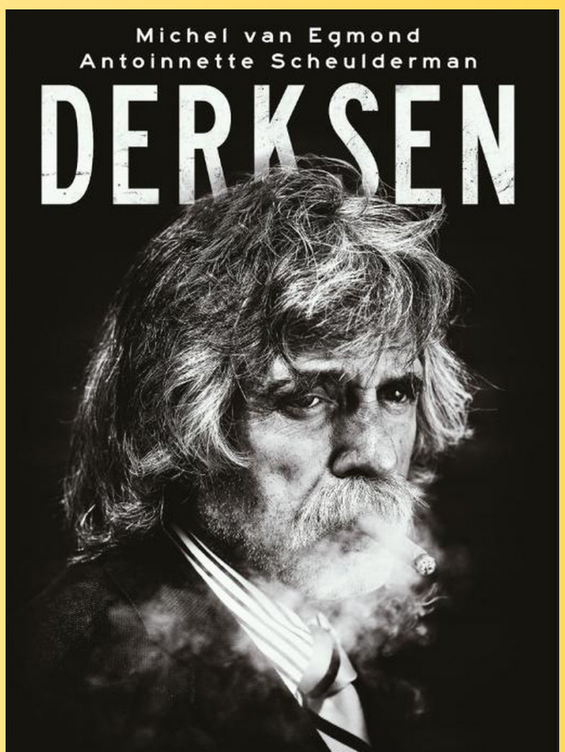

NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

In dit miniboekje lees je het eerste hoofdstuk van

Derksen

van Michel van Egmond & Antoinnette Scheulderman

Een cadeautje van ons, voor als je onderweg bent met de trein.

Veel leesplezier!

NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

Michel van Egmond
Antoinnette Scheulderman

DERKSEN

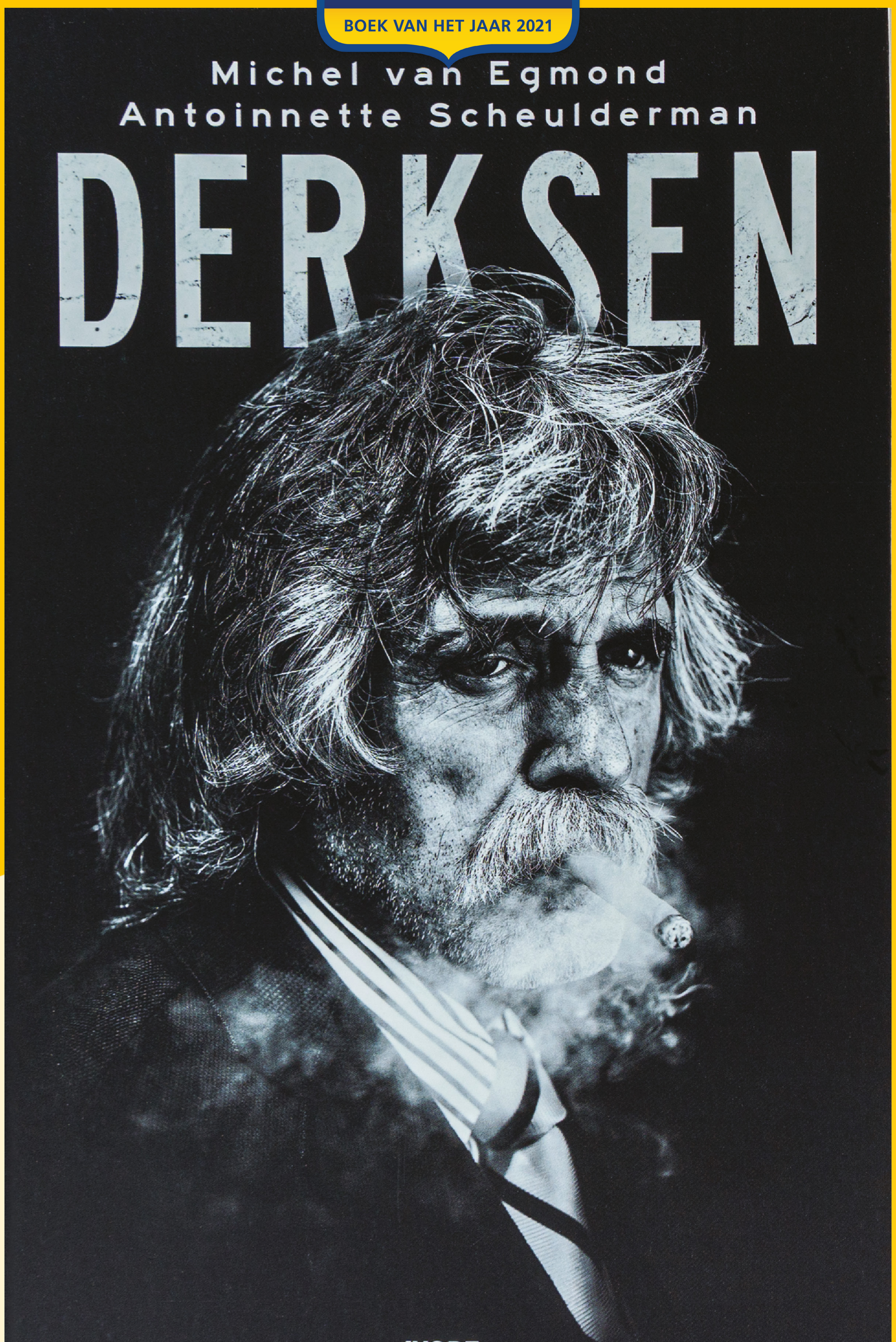

INSIDE

Jarenlang is Johan Derksen de droom van elke benzinepomphouder. Wanneer hij met zijn 112 kilo binnen komt waggelen, scheelt het weinig of de bierworstjes springen van vreugde spontaan uit hun verpakking.

Tot het onvermijdelijke moment aanbreekt waarop de dokter hem garandeert dat hij op weg is naar een hartinfarct als hij zo doorgaat. Vanaf dat moment besluit hij van het ene op het andere moment grotendeels te stoppen met eten. Hij valt dan gemakkelijk in zes maanden meer dan 30 kilo af.

Volgens zijn oudste dochter Marieke heeft haar vader de culinaire smaak van een achtjarige. Dat bedoelt ze letterlijk. ‘Yogho! Yogho!, dat mierzoete yoghurtdrankje voor

basisschoolleerlingen, dat ken je toch wel? Dat soort dingen vindt hij lekker. Vroeger lag zijn auto ook altijd helemaal vol met Bountywikkels. Hij houdt van pindakoeken, Haribo-poppetjes, Chokotoff, van die Sinterklaasschuimpjes… Echt lekker eten, daar ziet hij de lol niet van in. Nadat mijn moeder was overleden aten we thuis vaak macaroni, niet omdat we dat nou zo lekker vonden, maar omdat het praktisch was. Als-ie in de keuken exotisch ging doen, werd het weleens chili con carne, maar daarmee had je het wel gehad. Het enige wat hij echt goed kon maken, en waar hij zelfs een beetje trots op was, noemden we Johanelli's. Dat waren pannenkoeken gemaakt met Yogho! Yogho! in plaats van melk. Daar heb ik me als kind helemaal kleurenblind aan gegeten. Tegenwoordig

is er geen reet meer aan om met Johan te eten. Hij wil alleen maar witvis, zonder saus of wat dan ook. Alleen zo'n stuk kabeljauw op een verder leeg bord. Glaasje Coca-Cola Zero ernaast. Gezellig.'

'Lange tijd ging hij om de twee jaar op dieet. Dan sloeg-ie helemaal door en maakte hij er een wedstrijd met zichzelf van. Hij heeft het hele wk '94 in Amerika volbracht op melkliga's. Melkliga's en doorzettingsvermogen. Wanneer hij wel eet, kan hij alles door elkaar naar binnen werken. In zijn dikke periode begint hij gerust met een tompouce, eet daarna een loempia om dan af te sluiten met een hele zak van die gele banaantjes. Het lijkt wel of hij het helemaal niet proeft en alles alleen maar doorslikt. Tot hij zo dik is dat hij weer

uit zijn overhemden knapt. Dan besluit hij op een dag te stoppen met eten en begint het hele verhaal opnieuw.’

Er is, afgezien van Isabelle misschien, niemand op de wereld die Johannes Gerrit Derksen zo goed kent als zijn eigen dochter. Wanneer ze haar vader moet omschrijven, verschijnt het klassieke beeld van de man met een grote bek en een klein hartje, vooral weerspiegeld in zijn gedrag op de sporadische momenten dat de televisiecamera’s even niet draaien.

Volgens haar is er een Johan van vóór de dood van Linda, en een Johan van daarna. ‘De Johan van vroeger bestaat niet meer. Toen was hij een gangmaker. Als er vriendinnen bij ons thuis waren, kon je altijd wachten op het moment dat hij een act ging opvoeren. Johan was de man die

op feestjes van de wc terugkeerde met een tulband van toiletpapier om zijn hoofd. Dol op lachen, dol op bezoek, gek op kinderen. Op vakantie waren we ’m een keer kwijt. Het was in zijn dikke periode. Toen bleek-ie vast te zitten in de glijbaan van het kinderzwembad. Hij kon geen kant meer op en had een hele roedel jongetjes in zijn rug. Hij is nog steeds wel dezelfde man, maar dat onbevangene van toen is er na de dood van Linda wel vanaf. Natuurlijk is hij in andere opzichten ook veranderd, maar dat is dan geleidelijk gegaan. Vroeger nam hij zichzelf totaal niet serieus, dat is nu wel gedeeltelijk voorbij. En het ligt er natuurlijk ook aan of hij eet of niet. In de periode dat hij graatmager was, met dat korte haar, was-ie echt onuitstaanbaar. Toen werd hij echt een vervelend mens. Altijd chagrijnig

en zo, maar dat krijg je ervan als je op alleen maar Vifit leeft.’

***

Wat hebben jullie afgelopen jaar tijdens de feestdagen gegeten?

‘Nou, ik eet nooit met mijn vrouw samen.’

Ook niet als het kerst is?

‘Neuh. Ik neem een halve liter yoghurt, dat is mijn hoofdmaaltijd. En later op de avond nog een koffiekopje vol paranoten. Om daar nou de kersttafel voor te dekken is een tikje overdreven, vind je niet?’

Het klinkt een beetje ongezellig.

‘Nee hoor, integendeel. Isabelle ging haar

moeder opzoeken, dus ik heb hier heerlijk in mijn eentje gezeten. ’s Ochtends ben je in de weer met de hond, maar ’s middags moest ik drie romantische komedies bekijken, hè. Het waren er dit jaar extra veel, dat rtl 8 heeft veertien dagen lang drie van die B-films uitgezonden. En ik heb ze allemaal gezien.’

42 B-films.

‘Allemaal met een happy end. Je ziet alles van tevoren aankomen, dat maakt het ook zo lekker. Slecht gefilmd, slechte decors, B-acteurs: geeft allemaal niks. Dat is voor mij kerst.’

Met een halve liter yoghurt op schoot drie B-films kijken.

‘Ja, beter kan niet.’

Stel dat je nu van een arts hoort dat je ongeneeslijk ziek bent en niet lang meer te leven hebt. Zet je het dan meteen weer op een eten?

‘Het ligt eraan hoe je er dan geestelijk voor staat, maar ik kan me voorstellen dat ik in zo’n situatie tegen de klippen op ga vreten, ja.’

Wat zou je dan als eerste halen?

‘Gebak en melkchocolade. Nougatschuimtaart, rijstevlaai. Geen Bossche bollen, want die kun je niet vreten zonder dat je handen bruin worden en je hele snor onder de slagroom zit.’

Wanneer heb je voor het laatst taart gegeten?

‘Op 31 januari 2019, toen ik 70 jaar werd. We moesten die avond optreden in Venlo. Daar heb je de beste platenzaak van Nederland, Sounds. Een paar deuren verder zit een waanzinnige banketbakker. Dus daar heb ik voor die jongens een paar mooie taarten gehaald. Toen dacht ik: ik neem nog één keer een groot stuk gebak, en daarna is het voor altijd afgelopen.
Tot op heden heb ik me daaraan gehouden.’

Jij bent een echte jojo, he`? Van heel slank naar te zwaar en weer terug.

‘Ik heb me weleens keurig acht jaar lang aan mijn zelfopgelegde dieet gehouden en dan ineens gebeurt er
iets waardoor je denkt: krijg de tering.
De vader van Thijs Slegers was bakker.
Dus Thijs kwam bij vi weleens met zo’n

doos gebak binnen, en dan liep het kwijl me uit de bek. Bleef ik er de hele dag van af, maar als dan iedereen weg was propte ik zo vijf van die stukken naar binnen. Vervolgens was ik binnen no time weer hartstikke zwaar. Maar ik ben ook weleens 40 kilo afgevallen in vier maanden tijd. Dat is gewoon een kwestie van doorzettingsvermogen en zelfdiscipline. Ik moet altijd lachen om wijven die zeggen dat ze van een glas water al aankomen. Als je niet eet, val je echt wel af, hoor.'

Hoe ziet dat zelfopgelegde dieet er precies uit?

'Kort samengevat: ik vreet gewoon niet. Nou ja, bijna niet. Ik begin de dag met twee GoodMorning-repen van Sultana. In de middag eet ik een cracker van Lu, twee

sinaasappels, en tussendoor schenk ik een glas Optimel in, wat ik dan met het kleinste lepeltje dat er is leegeet. ’s Avonds een halve liter yoghurt en een kop paranoten, bij wijze van vleesvervanger. Ik slik potten vol multivitaminen en drink alleen zwarte koffie en Cola Zero. Als ik nog honger heb, neem ik twee Sultana’s extra, maar daar krijg ik eigenlijk direct een schuldgevoel van.’

Isabelle vertelde dat je ook weleens een ananas-dieet hebt gedaan.

‘Ja, dan schepte ik in hotels alle ananassen van het ontbijtbuffet af. Tijdens grote toernooien deed ik vaak even een kuurtje. Dan kom je herboren terug, hè? Tijdens het wk 1990 leefde ik op tosti’s – 20 kilo afgevallen. Ik heb het ook weleens met

alleen kwark eten gedaan. De ultieme overwinning is dat je daarna weer in je spijkerbroek past. Maat 32, alle grotere broeken heb ik weggegooid.’

Je bent jezelf voortdurend aan het knechten.

‘Het is elke keer weer een gevecht, ja. Ik zag een keer Elton John op televisie, die vertelde over zijn twee verslavingen. Cocaïne en eten. Eten vond-ie de ergste. Omdat je het 24 uur per dag op elke straathoek kunt krijgen. Dat begreep ik helemaal.’

Het klinkt zo spartaans, om jezelf van alles te ontzeggen waarvan je zou kunnen genieten.

‘Ik geniet nu van andere dingen. Zoals de

nieuwe cd van Gretchen Peters die ik net binnen kreeg. Die kun je niet opeten, maar ik geniet er wel geweldig van.’

Dus Isabelle kookt ’s avonds alleen voor zichzelf?

‘Ja. Zij vindt koken leuk en ze kan het ook goed. Maar ze eet het alleen op, met een wijntje erbij, voor de televisie. Ik zit dan met een halve liter yoghurt in m’n hok. Zij komt ook nooit aan, hè, terwijl ze elke dag een zak M&M’s eet. Als ik haar lichaam had, zou ik de hele dag vreten.’

Wat bestel jij dan als jullie uit eten gaan?

‘Dat is eerlijk gezegd al wel een paar jaar geleden, maar ik check sowieso eerst alle menukaarten op kabeljauw. Als ze geen

kabeljauw hebben, gaan we niet naar binnen. Ik eet alleen een stukje witvis, zonder saus. Of tonijn, ook zonder saus. Isabelle vindt dat gek genoeg niet zo gezellig, begrijp jij dat nou?’

Wat weeg je eigenlijk?

‘Dat weet ik niet. Ik ben een tijd elke dag op de weegschaal gaan staan, maar dat werd een obsessie. Als je dan niet had gepoept en daardoor een pond zwaarder was, raakte ik meteen in de stress. Dus daar ben ik maar mee gestopt.’

NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

Nog meer lezen?

De miniboekjes van alle genomineerden voor de NS Publieksprijs kun je hier downloaden.

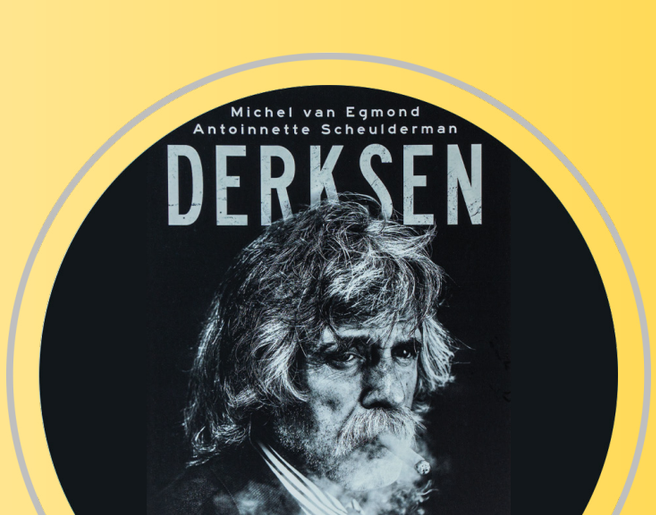

NS PUBLIEKS PRIJS

BOEK VAN HET JAAR 2021

Is dit jouw Boek van het Jaar?

Stem nu!